

**საქართველოს უზენაესი სასამართლო
გ ა ნ ჩ ი ნ ე ბ ა
საქართველოს სახელით**

საქმე №ას-1287-2018

№ას-1287-2018 შპს „კ-----“

**10 იანვარი, 2019 წელი
ქ. თბილისი**

**სამოქალაქო საქმეთა პალატა
შემადგენლობა:**

**ნინო ბაქაქური (თავმჯდომარე, მომხსენებელი),
ზურაბ ძლიერიშვილი, ბესარიონ ალავედი**

საქმის განხილვის ფორმა – ზეპირი განხილვის გარეშე

საკასაციო საჩივრის ავტორი – შპს „კ-----“ (მოპასუხე)

მოწინააღმდეგე მხარე – სს „ტ-----“ (მოსარჩელე)

გასაჩივრებული განჩინება – თბილისის სააპელაციო სასამართლოს სამოქალაქო საქმეთა პალატის 2018 წლის 22 ივნისის განჩინება

კასატორის მოთხოვნა – გასაჩივრებული განჩინების გაუქმება და ახალი გადაწყვეტილების მიღებით სარჩელის დაკმაყოფილებაზე უარის თქმა

დავის საგანი – უკანონო მფლობელობიდან უძრავი ნივთის გამოთხოვა

ა ღ წ ე რ ი ლ ო ბ ი თ ი ნ ა წ ი ლ ი

1. სს „ტ-----მა“ (ყოფილი სს „კ-----ი“) (შემდგომში - „მოსარჩელე“) სარჩელი აღძრა სასამართლოში შპს „კ-----ს“ (შემდგომში - „მოპასუხე“, „კასატორი“ ან „საკასაციო საჩივრის ავტორი“) მიმართ და მოითხოვა ქ.თბილისში, დ-----ზე მდებარე უძრავი ქონების, საკადასტრო კოდით №01----- (მიწის ნაკვეთი: 19000 კვ.მ. შენობა-ნაგებობა №1-დან №13-ის ჩათვლით) (შემდგომში - „სადავო უძრავი ქონება“), მოპასუხის უკანონო მფლობელობიდან გამოთხოვა და თავისუფალ მდგომარეობაში მოსარჩელისათვის გადაცემა.
2. სარჩელი ემყარება შემდეგ ფაქტობრივ გარემოებებს:
 - 2.1. 2015 წლის 17 მარტს მოსარჩელესა და მოპასუხეს შორის გაფორმდა უზრუნველყოფის საგნის კრედიტორისათვის საკუთრებაში გადაცემის (ნასყიდობა) ხელშეკრულება და მოსარჩელის საკუთრებაში დარეგისტრირდა სადავო უძრავი ქონება. ამასთან, გასულ-- ამ ხელშეკრულების მესამე მუხლის მე-6 პუნქტით გათვალისწინებული გასხვისებული უძრავი ქონების გამოსყიდვის ვადა;
 - 2.2. მოსარჩელის მოთხოვნის მიუხედავად, მოპასუხე არ ასრულებს აღნიშნული ხელშეკრულებით განსაზღვრულ ვალდებულებას და თავს არიდებს ნასყიდობის საგნის ახალი მესაკუთრისათვის გადაცემას. იგი არამართლზომიერად ფლობს და სარგებლობს მოსარჩელის საკუთრებაში არსებული უძრავი ქონებით, კერძოდ, არ ათავისუფლებს ქონებას თავისი კუთვნილი მოძრავი ნივთებისაგან, მიწის ნაკვეთი არის შემოღობილი, მის გასაღებებს ფლობს მოპასუხე, ნაკვეთზე განთავსებულ შენობებს და მოძრავ ნივთებს იცავს დაცვის სამსახური.
3. მოპასუხემ სარჩელი არ ცნო და განმარტა, რომ:
 - 3.1. უძრავი ქონება მოსარჩელის სახელზე აღირიცხა უკანონოდ, რადგან რეალურად მხარეთა შორის ნასყიდობის ხელშეკრულება არ დადებულია, მოსარჩელეს მოპასუხისათვის ნასყიდობის საფასური არ გადაუხდია;

- 3.2. ვინაიდან მხარეთა შორის ნასყიდობის ხელშეკრულება არ გაფორმებულა, არც გამოსყიდვის ვადა დადგენილა. აღნიშნული ხელშეკრულება იყო სესხისა და იპოთეკის ხელშეკრულების ვადის გაგრძელება.
4. მოპასუხემ შეგებებული სარჩელი აღძრა სასამართლოში მოსარჩელის მიმართ და მოითხოვა 2015 წლის 17 მარტს მოსარჩელესა და მოპასუხეს შორის გაფორმებული უძრავი ქონების ნასყიდობის ხელშეკრულების ბათილად ცნობა (უზრუნველყოფის საგნის კრედიტორისათვის საკუთრებაში გადაცემის გზით), 2015 წლის 30 ივნისს მოსარჩელესა და სს „შ-----ს“ შორის გაფორმებული უძრავი და მოძრავი ქონების ექსკლუზიური ნასყიდობის (ქონების გამოსყიდვის) უფლების შესახებ ხელშეკრულების ნაწილობრივ ბათილად ცნობა მე-3 მუხლის 70-ე პუნქტის ნაწილში და შეგებებული სარჩელით მოსარჩელის სახელზე სადავო უძრავი ქონების აღრიცხვა.
5. თბილისის საქალაქო სასამართლოს 2017 წლის 6 დეკემბრის განჩინებით მოპასუხეს უარი ეთქვა შეგებებული სარჩელის მიღებაზე.
6. თბილისის საქალაქო სასამართლოს 2017 წლის 6 დეკემბრის გადაწყვეტილებით სარჩელი დაკმაყოფილდა. დადგინდა სადავო უძრავი ქონების მოპასუხის უკანონო მფლობელობიდან გამოთხოვა და თავისუფალ მდგომარეობაში მოსარჩელისათვის გადაცემა.
7. საქალაქო სასამართლოს გადაწყვეტილება სააპელაციო წესით გაასაჩივრა მოპასუხემ.
8. თბილისის სააპელაციო სასამართლოს სამოქალაქო საქმეთა პალატის 2018 წლის 22 ივნისის განჩინებით მოპასუხის სააპელაციო საჩივარი არ დაკმაყოფილდა. უცვლელი დარჩა თბილისის საქალაქო სასამართლოს 2017 წლის 6 დეკემბრის გადაწყვეტილება.
9. სააპელაციო სასამართლომ დადგენილად მიიჩნია საქმის გადაწყვეტისათვის მნიშვნელობის მქონე შემდეგი ფაქტობრივი გარემოებები:
 - 9.1. სადავო უძრავი ქონება რეგისტრირებულ-- მოსარჩელის (ს/კ: 2-----) (ყოფილი სს „კ-----ი“) საკუთრებად (იხ. ტ.1. ს.ფ. 259-262);
 - 9.2. მოპასუხე ფლობს ზემოაღნიშნულ უძრავ ნივთს.
10. სააპელაციო პალატამ იხელმძღვანელა სამოქალაქო კოდექსის 170-ე

მუხლის პირველი ნაწილითა და ამავე კოდექსის 172-ე მუხლის პირველი ნაწილით და გაიზიარა გასაჩივრებული გადაწყვეტილებით დადგენილი გარემოება იმის შესახებ, რომ მოპასუხეს არ ჰქონდა სადავო ნივთის ფლობის სამართლებრივი საფუძველი.

11. სააპელაციო პალატამ მიუთითა, რომ მოპასუხემ სასამართლოს ვერ წარუდგინა მისი მხრიდან უძრავი ქონების ფლობის მართლზომიერების დამადასტურებელი რაიმე მტკიცებულება. სააპელაციო საჩივარი შეიცავდა ზოგად მითითებას იმის შესახებ, რომ უძრავი ქონების მესაკუთრემ არაკანონიერად მოიპოვა საკუთრების უფლება უძრავ ნივთზე და რეალურად მხარეთა შორის ნასყიდობას ადგილი არ ჰქონია.
12. აღნიშნულთან დაკავშირებით სააპელაციო პალატამ ყურადღება გაამახვილა იმ გარემოებაზე, რომ თბილისის საქალაქო სასამართლოს სამოქალაქო საქმეთა კოლეგიის 2016 წლის 13 ივნისის საოქმო განჩინებით მოპასუხის წარმომადგენლის შუამდგომლობა დაკმაყოფილდა და წინამდებარე საქმეზე წარმოება შეჩერდა იმ სამოქალაქო საქმის განხილვამდე და გადაწყვეტილების კანონიერ ძალაში შესვლამდე, რომლითაც შედაკებული იყო სადავო უძრავ ქონებაზე მოსარჩელის საკუთრების უფლების წარმოშობის საფუძველი - 2015 წლის 17 მარტის ნასყიდობის ხელშეკრულება. სააპელაციო პალატამ საქმის მასალებით დადგენილად მიიჩნია, რომ თბილისის სააპელაციო სასამართლოს სამოქალაქო საქმეთა პალატის 2017 წლის 21 ივლისის განჩინებით აღნიშნულ საქმეზე მხარეთა მორიგების გამო საქმის წარმოება შეწყდა და განჩინება შევიდა კანონიერ ძალაში, რის შემდგომაც წინამდებარე საქმეზე განახლდა საქმის წარმოება.
13. სააპელაციო პალატამ მიუთითა, რომ თბილისის სააპელაციო სასამართლოს მიერ 2017 წლის 21 ივლისის განჩინებით მორიგების დამტკიცების შესახებ სადავო უძრავ ქონებაზე მოსარჩელის საკუთრების უფლების წარმოშობის საფუძველი არ გაუქმებულა. ამდენად, დგინდებოდა, რომ მოპასუხე უკანონოდ ფლობდა უძრავ ქონებას, რადგან მხარეთა შორის არ არსებობდა რაიმე სახელშეკრულებო ურთიერთობა, რითაც მესაკუთრე შეიძლება შეზღუდულიყო მოპასუხესთან მიმართებაში. ამასთან, არ არსებობდა

არც კანონისმიერი საფუძველი რაიმე შეზღუდვისათვის, შესაბამისად, მოსარჩელე უფლებამოსილი იყო სრულყოფილად განეხორციელებინა მის საკუთრებაში არსებულ უძრავ ქონებაზე კანონით გარანტირებული უფლებები და გამოეთხოვა ნივთი მოპასუხის უკანონო მფლობელობიდან.

14. სააპელაციო სასამართლოს განჩინებაზე მოპასუხემ შეიტანა საკასაციო საჩივარი, მოითხოვა გასაჩივრებული განჩინების გაუქმება და ახალი გადაწყვეტილების მიღებით სარჩელის დაკმაყოფილებაზე უარის თქმა.

15. კასატორმა მიუთითა სააპელაციო სასამართლოს განჩინების გაუქმების შემდეგ საფუძვლებზე:

15.1. სასამართლომ სარჩელის დაკმაყოფილების შესახებ გადაწყვეტილება გამოიტანა იმავე დღეს, როდესაც უარი უთხრა შეგებებული სარჩელის ავტორს შეგებებული სარჩელის წარმოებაში მიღებაზე. რადგან შეგებებული სარჩელის დაკმაყოფილება მთლ--ნად ან ნაწილობრივ გამორიცხავდა თავდაპირველი სარჩელის დაკმაყოფილების შესაძლებლობას, სარჩელის დაკმაყოფილების შემდეგ შეგებებული სარჩელის წარმოებაში მიღებაზე უარის თქმის შესახებ განჩინების გასაჩივრებამ აზრი დაკარგა. ამით სასამართლომ მოპასუხეს ფაქტობრივად მოუსპო გასაჩივრების კანონით მინიჭებული უფლება. თუ სასამართლო სარჩელს შეგებებულ სარჩელთან ერთად განიხილავდა, დაადგენდა, რომ მხარეთა შორის რეალურად ნასყიდობის ხელშეკრულება არ გაფორმებულა. შესაბამისად, დადგინდებოდა ის ფაქტიც, რომ მოპასუხე სადავო ქონებას მართლზომიერად ფლობს;

15.2. სასამართლომ დაარღვია მტკიცების ტვირთის განაწილების პრინციპი როდესაც დაადგინა, რომ მოპასუხის მტკიცების ტვირთს წარმოადგენს მის მიერ სადავო ნივთის ფლობის მართლზომიერების დადასტურება. სასამართლომ ასევე დაარღვია მხარეთა შეჯიბრებითობის პრინციპი;

15.3. აღნიშნული საქმე მნიშვნელოვანია ერთგვაროვანი სასამართლო პრაქტიკის ჩამოყალიბებისათვის, ვინაიდან სასამართლომ უნდა განმარტოს მტკიცების ტვირთის განაწილების

პრინციპი უკანონო მფლობელობიდან ნივთის გამოთხოვის შესახებ მოთხოვნაზე.

16. საქართველოს უზენაესი სასამართლოს 2018 წლის 18 ოქტომბრის განჩინებით საკასაციო საჩივარი მიღებულ იქნა წარმოებაში, სამოქალაქო საპროცესო კოდექსის 391-ე მუხლის მიხედვით, დასაშვებობის შესამოწმებლად.

ს ა მ ო ტ ი ვ ა ც ი ო ნ ა წ ი ლ ი

17. საკასაციო სასამართლო საქმის შესწავლისა და საკასაციო საჩივრის დასაშვებობის შემოწმების შედეგად მიიჩნევს, რომ საკასაციო საჩივარი არ აკმაყოფილებს საქართველოს სამოქალაქო საპროცესო კოდექსის 391-ე მუხლის მოთხოვნებს, რის გამოც მიჩნეულ უნდა იქნეს დაუშვებლად.
18. საქართველოს სამოქალაქო საპროცესო კოდექსის 391-ე მუხლის მე-5 ნაწილის თანახმად, საკასაციო საჩივარი ქონებრივ ან არაქონებრივ დავაზე დასაშვებია, თუ კასატორი დაასაბუთებს, რომ: ა) საქმე მოიცავს სამართლებრივ პრობლემას, რომლის გადაწყვეტაც ხელს შეუწყობს სამართლის განვითარებას და ერთგვაროვანი სასამართლო პრაქტიკის ჩამოყალიბებას; ბ) საქართველოს უზენაეს სასამართლოს მანამდე მსგავს სამართლებრივ საკითხზე გადაწყვეტილება არ მიუღია; გ) საკასაციო საჩივრის განხილვის შედეგად მოცემულ საქმეზე სავარაუდოა მსგავს სამართლებრივ საკითხზე საქართველოს უზენაესი სასამართლოს მანამდე არსებული პრაქტიკისაგან განსხვავებული გადაწყვეტილების მიღება; დ) სააპელაციო სასამართლოს გადაწყვეტილება განსხვავდება მსგავს სამართლებრივ საკითხზე საქართველოს უზენაესი სასამართლოს მანამდე არსებული პრაქტიკისაგან; ე) სააპელაციო სასამართლომ საქმე განიხილა მატერიალური ან/და საპროცესო სამართლის ნორმების მნიშვნელოვანი დარღვევით, რასაც შეეძლო არსებითად ემოქმედა საქმის განხილვის შედეგზე; ვ) სააპელაციო სასამართლოს გადაწყვეტილება ეწინააღმდეგება მსგავს სამართლებრივ საკითხზე ადამიანის უფლებათა და ძირითად თავისუფლებათა დაცვის კონვენციას და ადამიანის უფლებათა ევროპული სასამართლოს

- პრეცედენტულ სამართალს; ზ) გასაჩივრებულ-- სააპელაციო სასამართლოს მეორე დაუსწრებელი გადაწყვეტილება ან განჩინება დაუსწრებელი გადაწყვეტილების უცვლელად დატოვების თაობაზე.
19. საკასაციო სასამართლო მიიჩნევს, რომ წარმოდგენილი საკასაციო საჩივარი არ არის დასაშვები სამოქალაქო საპროცესო კოდექსის 391-ე მუხლით გათვალისწინებული არც ერთი ზემოთ მითითებული საფუძვლით.
20. საქართველოს სამოქალაქო საპროცესო კოდექსის 407-ე მუხლის მე-2 ნაწილის თანახმად, სააპელაციო სასამართლოს მიერ დამტკიცებულად ცნობილი ფაქტობრივი გარემოებები სავალდებულოა საკასაციო სასამართლოსათვის, თუ წამოყენებული არ არის დასაშვები და დასაბუთებული პრეტენზია (შედავება). საკასაციო პალატა მიიჩნევს, რომ კასატორს სააპელაციო სასამართლოს მიერ დადგენილ ფაქტობრივ გარემოებებთან მიმართებით არ წარმოუდგენია დასაშვები და დასაბუთებული პრეტენზია (შედავება).
21. საკასაციო სასამართლო აღნიშნავს, რომ სააპელაციო სასამართლოს საქმის გადასაწყვეტად სამართლებრივად მნიშვნელოვანი ყველა გარემოება აქვს გამოკვლეული.
22. საკასაციო სასამართლო მიიჩნევს, რომ განსახილველ შემთხვევაში სააპელაციო სასამართლოს მიერ დადგენილ-- საქართველოს სამოქალაქო კოდექსის 172-ე მუხლის პირველი ნაწილით გათვალისწინებული სამართლებრივი შედეგის განმაპირობებელი ყველა ფაქტობრივი წინაპირობა.
23. საკასაციო სასამართლო აღნიშნავს, რომ საქართველოს სამოქალაქო კოდექსის 170-ე მუხლის პირველი ნაწილის თანახმად, მესაკუთრეს შეუძლ-- კანონისმიერი ან სხვაგვარი, კერძოდ, სახელშეკრულებო შებოჭვის ფარგლებში თავისუფლად ფლობდეს და სარგებლობდეს ქონებით (ნივთით), არ დაუშვას სხვა პირთა მიერ ამ ქონებით სარგებლობა, განკარგოს იგი, თუკი ამით არ ილახება მეზობლების ან სხვა მესამე პირთა უფლებები, ანდა, თუ ეს მოქმედება არ წარმოადგენს უფლების ბოროტად გამოყენებას.
24. ამავე კოდექსის 172-ე მუხლის პირველი ნაწილით კი განსაზღვრულ-- რომ მესაკუთრეს შეუძლ-- მფლობელს მოსთხოვოს ნივთის უკან დაბრუნება, გარდა იმ შემთხვევებისა, როცა მფლობელს ჰქონდა ამ

ნივთის ფლობის უფლება. შესაბამისად, არამფლობელი მესაკუთრის მიერ უკანონო მფლობელობიდან ნივთის გამოთხოვის მართლობიერებისთვის უნდა არსებობდეს შემდეგი წინაპირობები: ა) მოსარჩელე უნდა იყოს მესაკუთრე, ბ) მოპასუხე უნდა იყოს ნივთის მფლობელი და გ) მოპასუხეს არ უნდა ჰქონდეს ამ ნივთის ფლობის უფლება.

25. განსახილველ შემთხვევაში მოსარჩელე წარმოადგენს სადავო უძრავი ქონების მესაკუთრეს, რაც დასტურდება საქმეში წარდგენილი ამონაწერით საჯარო რეესტრიდან (იხ. წინამდებარე განჩინების 9.1. პუნქტი), რომლის მიმართაც, სამოქალაქო კოდექსის 312-ე მუხლის თანახმად, მოქმედებს უტყუარობისა და სისრულის პრეზუმფცია, ე.ი. რეესტრის ჩანაწერები ითვლება სწორად, ვიდრე არ დამტკიცდება მათი უზუსტობა. ასევე დადგენილ--, რომ კასატორი წარმოადგენს სადავო უძრავი ქონების მფლობელს.
26. საკასაციო პალატა მიუთითებს სამოქალაქო საპროცესო კოდექსის მე-4 მუხლის პირველ ნაწილზე, რომლის თანახმად, სამართალწარმოება მიმდინარეობს შეჯიბრებითობის საფუძველზე. მხარეები სარგებლობენ თანაბარი უფლებებითა და შესაძლებლობებით, დაასაბუთონ თავიანთი მოთხოვნები, უარყონ ან გააქარწყლონ მეორე მხარის მიერ წამოყენებული მოთხოვნები, მოსაზრებები თუ მტკიცებულებები. მხარეები თვითონვე განსაზღვრავენ, თუ რომელი ფაქტები უნდა დაედოს საფუძვლად მათ მოთხოვნებს ან რომელი მტკიცებულებებით უნდა იქნეს დადასტურებული ეს ფაქტები. ამავე კოდექსის 102-ე მუხლის მიხედვით, თითოეულმა მხარემ უნდა დაამტკიცოს გარემოებანი, რომლებზედაც იგი ამყარებს თავის მოთხოვნებსა და შესაგებელს.
27. განსახილველ შემთხვევაში, საკასაციო სასამართლო მიიჩნევს, რომ მოპასუხემ, საქართველოს სამოქალაქო საპროცესო კოდექსის მე-4 და 102-ე მუხლების შესაბამისად, ვერ შეძლო თავისი წილი მტკიცების ტვირთის რეალიზება და სასამართლოსათვის იმ მტკიცებულებების წარდგენა, რომლითაც დადასტურდებოდა სადავო ნივთზე მისი მფლობელობის მართლობიერება.
28. საკასაციო სასამართლო ვერ გაიზიარებს კასატორის პრეტენზიას სააპელაციო პალატის მიერ მხარეთა შორის მტკიცების ტვირთის

არასწორად განაწილების თაობაზე და მიუთითებს საქართველოს უზენაესი სასამართლოს მეყარად დადგენილ პრაქტიკაზე, რომლის თანახმად, ვინდიკაციური სარჩელის აღძვრისას, უპირველესად, მოსარჩელეს ეკისრება იმ ფაქტის დადასტურების ვალდებულება, რომ იგი სადავო უძრავი ნივთის მესაკუთრეა და მოპასუხე მისი ნებართვის გარეშე ფლობს ქონებას, აღნიშნული გარემოებების დადგენის შემდეგ, მტკიცების ტვირთი გადაინაცვლებს მოპასუხის მხარეს, რომელმაც საპასუხოდ უნდა ამტკიცოს, რომ სადავო ნივთის მართლზომიერად ფლობის უფლება გააჩნია (**იხ. სუსგ-ები №ას-1841-2018, 2019 წლის 11 იანვრის განჩინება; №ას-1148-2018, 2018 წლის 22 ნოემბრის განჩინება; №ას-580-580-2018, 2018 წლის 10 სექტემბრის განჩინება**).

29. საკასაციო სასამართლო კასატორის ვერც იმ შედავებას გაიზიარებს, რომ აღნიშნულ საქმეს მნიშვნელობა აქვს ერთგვაროვანი სასამართლო პრაქტიკის ჩამოყალიბებისათვის და განმარტავს, რომ სააპელაციო სასამართლოს განჩინება არ განსხვავდება ამ კატეგორიის საქმეებზე საქართველოს უზენაესი სასამართლოს მანამდე არსებული პრაქტიკისაგან (**იხ. სუსგ-ები №ას-1043-1004-2016, 2016 წლის 12 დეკემბრის განჩინება; №ას-901-867-2016, 2016 წლის 9 დეკემბრის განჩინება; №ას-3-3-2016, 2016 წლის 9 მარტის განჩინება; №ას-1082-1039-2016, 2017 წლის 14 თებერვლის განჩინება; №ას-358-334-2017, 2017 წლის 13 აპრილის განჩინება**). ამასთან, მოცემულ საქმეზე არ არსებობს ვარაუდი, რომ საკასაციო საჩივრის განხილვის შემთხვევაში მოსალოდნელ-- საქართველოს უზენაესი სასამართლოს უკვე არსებული პრაქტიკისაგან განსხვავებული გადაწყვეტილების მიღება.
30. რაც შეეხება საკასაციო საჩივრის ავტორის მითითებას, რომ სარჩელის შეგებებულ სარჩელთან ერთად განხილვის შემთხვევაში დადგინდებოდა ნასყიდობის ხელშეკრულების არ დადებისა და მოპასუხის მიერ სადავო ქონების მართლზომიერად ფლობის ფაქტი, საკასაციო სასამართლო მიუთითებს წინამდებარე განჩინების მე-12 პუნქტით დადგენილ გარემოებაზე და აღნიშნავს, რომ, რადგან იმავე დავის საგანზე არსებობდა კანონიერ ძალაში შესული განჩინება მხარეთა მორიგების გამო საქმის წარმოების შეწყვეტის შესახებ,

მოპასუხეს, სამოქალაქო საპროცესო კოდექსის 186-ე მუხლის პირველი ნაწილის „ბ“ ქვეპუნქტიდან გამომდინარე, სწორად ეთქვა უარი შეგებებული სარჩელის მიღებაზე. ამასთან, დადგენილ--, რომ სადავო უძრავ ქონებაზე მოსარჩელის საკუთრების უფლების წარმოშობის საფუძველი არ არის გაუქმებული (იხ. წინამდებარე განჩინების მე-13 პუნქტი).

31. საკასაციო სასამართლო ასევე ვერ გაიზიარებს კასატორის პრეტენზიას გასაჩივრების უფლების შეზღუდვასთან დაკავშირებით და მიუთითებს, რომ სარჩელის დაკმაყოფილების შესახებ გადაწყვეტილებისა და შეგებებული სარჩელის წარმოებაში მიღებაზე უარის თქმის შესახებ განჩინების ერთი და იმავე დღეს გამოტანა არ შეიძლება გასაჩივრების უფლების მოსპობად განიმარტოს. მოპასუხეს, სურვილის შემთხვევაში, ჰქონდა შესაძლებლობა გაესაჩივრებინა როგორც შეგებებული სარჩელის წარმოებაში მიღებაზე უარის თქმის შესახებ განჩინება, ასევე სარჩელის დაკმაყოფილების თაობაზე გადაწყვეტილებაც, ამასთან, გასაჩივრების ვადისა და წესის შესახებ მითითებული იყო შესაბამისი განჩინებისა და გადაწყვეტილების სარეზოლუციო ნაწილებში (იხ. ტ. 1. ს.ფ. 409-411; 419-424).
32. ყოველივე ზემოაღნიშნულიდან გამომდინარე, საკასაციო პალატა მიიჩნევს, რომ სააპელაციო სასამართლოს მიერ საქმე არ არის განხილული მნიშვნელოვანი საპროცესო დარღვევებით, ვერც კასატორი მიუთითებს რაიმე ისეთ საპროცესო დარღვევაზე, რომელსაც შეეძლო არსებითად ემოქმედა საქმის განხილვის შედეგზე, არც დასაბუთებული პოზიციაა წარმოდგენილი ადამიანის უფლებათა და ძირითად თავისუფლებათა დაცვის კონვენციასთან ან/და ადამიანის უფლებათა ევროპული სასამართლოს პრეცედენტულ სამართალთან წინააღმდეგობის საფუძველით.
33. ზემოაღნიშნულიდან გამომდინარე, არ არსებობს საქართველოს სამოქალაქო საპროცესო კოდექსის 391-ე მუხლით გათვალისწინებული არცერთი წინაპირობა, რომლის საფუძველზე, საკასაციო სასამართლო დასაშვებად ცნობს წარმოდგენილ საკასაციო საჩივარს.
34. საქართველოს სამოქალაქო საპროცესო კოდექსის 401-ე მუხლის მე-4 ნაწილის თანახმად, თუ საკასაციო საჩივარი დაუშვებლად იქნება ცნობილი, პირს დაუბრუნდება მის მიერ გადახდილი სახელმწიფო

ბაჟის 70 პროცენტი. ამდენად, საკასაციო პალატა მიიჩნევს, რომ კასატორს უნდა დაუბრუნდეს სახელმწიფო ბაჟის სახით ლ-- მ-----ს (პ/ნ: 0-----) მიერ 2018 წლის 9 ოქტომბერს №0 საგადასახადო დავალებით გადახდილი სახელმწიფო ბაჟის 150 (ას ორმოცდაათი) ლარის 70% – 105 (ას ხუთი) ლარი.

ს ა რ ე ზ ო ლ უ ც ი ო ნ ა წ ი ლ ი

საკასაციო სასამართლომ იხელმძღვანელა საქართველოს სამოქალაქო საპროცესო კოდექსის 391-ე, 401-ე მუხლებით და

და ა დ გ ი ნ ა

1. შპს „კ-----ს“ საკასაციო საჩივარი, როგორც დაუშვებელი, დარჩეს განუხილველი;
2. კასატორს შპს „კ-----ს“ (ს/კ: 2-----) დაუბრუნდეს ლ-- მ-----ს (პ/ნ: 0-----) მიერ 2018 წლის 9 ოქტომბერს №0 საგადასახადო დავალებით გადახდილი სახელმწიფო ბაჟის 150 (ას ორმოცდაათი) ლარის 70% – 105 (ას ხუთი) ლარი შემდეგი ანგარიშიდან: **ქ. თბილისი, „სახელმწიფო ხაზინა“ ბანკის კოდი TRESGE22, მიმღების ანგარიშის №200122900, სახაზინო კოდი 3 0077 3150;**
3. საკასაციო სასამართლოს განჩინება საბოლოოა და არ გასაჩივრდება.

თავმჯდომარე

ნ. ბაქაქური

მოსამართლეები:

ზ. ძლიერიშვილი

ბ. ალავიძე